

[Lannung.]

bevist om, at Frihedsbevægelsens Ledere er sig fuldt bevidst, hvor vigtigt det er, at slikt undgaas for dens egen og for vor Skyld i det hele. I denne Forbindelse maa jeg ogsaa have Lov til at udtale Haabet om, at vi ikke skal se flere halve Trusler om, at man beholder Vaabnene, til det og det politiske Resultat er opnaaet. Det er det alt overvejende Flertal inden for Frihedsbevægelsen sikkert enig i er utilstedeligt og absolut udansk. Nazismens Aand skulde meget nødvendig notere en Sejr i sit Nederlag, og vi er sikkert alle enige om, at det er rigtigt, som en af Frihedsbevægelsens Ledere har sagt, at den Gruppe, der vilde bruge Vaaben mod Landsmænd, vilde tabe sin Sag.

I øvrigt vil jeg gerne have en Udtalelse fra den højtærede Justitsminister om, at Arrestationer nu kun sker paa lovlige Instansers Ansvar.

Justitsministeren sidder i hele denne Sag med et langt større Ansvar end nogen Forgænger. Han har et særligt Ansvar for, at dansk Retspleje ikke tager Skade paa sin Sjel, men jeg har fuld Tillid til, at den højtærede Justitsminister er sig dette Ansvar bevidst, og i Haabet om, at vort Samfund maa komme hurtigt og godt over denne Udrensning, og at vi derefter kan samle alle Nationens Kræfter om den aandelige og materielle Genopbygning og om det normale Arbejdes gode Hverdag, som vi alle længes efter, tilsiger jeg en hurtig og velvillig Behandling af Lovforslagene.

Elmqvist: Enhver danskfølende Mand og Kvinde er naturligvis enig i, at de Mænd og Kvinder, der har handlet som udanske under de svære Aar, som vort Land har oplevet, bør straffes strengt. Derom er der overhovedet ingen Diskussion. Et Udtryk derfor er ogsaa det forelagte Straffelovsfor-slag, og det kan derfor med Rette siges, at det dækker, hvad det danske Folk føler og ønsker og anser for ret og rimeligt. Et Spørgsmaal, som derimod beskæftiger mange i vort Land, og som ogsaa har beskæftiget de foregaaende Talere stærkt, er dette, om det nu ogsaa passer sig for et Folk, der føler sig som et Kulturfolk og ønsker at være et Kulturfolk, at give en Straffelov som denne, der indfører skærpede Straffe, tilbagevir-kende Kraft. For mange Mennesker — jeg ved, at det gælder ogsaa mange Menne-sker uden for denne Sal, der er mange, som har været inde paa det over for mig — er det et dybt alvorligt Spørgsmaal, idet de ikke ønsker — og det er der naturligvis ingen, der gør —, at vi skal lade os lede af den Stemning af dyb Harme, vi i Øjeblikket

er opfyldt af, til at øve Uretfærdighed. Selv om der allerede er sagt en Del om dette Spørgsmaal under denne Sags Behandling, vil jeg alligevel gerne have Lov til at uddybe det lidt nærmere for at prøve paa yderligere at slaa fast, at det, vi her er i Færd med at gøre, er fuldt ud forsvarligt og absolut ikke i Strid med et Kulturfolks Optræden. Og jeg vil gerne gøre det, fordi jeg ogsaa synes, at man ligesom lidt for stærkt søger og har søgt at undskylde det, vi her gør. Man har paaberaabt sig, at det er og har været et almindeligt anerkendt Princip, at man ikke kan give skærpede Straffelove tilbagevir-kende Kraft. Det er rigtigt, at dette Prin-cip har været stærkt hævdet, men det er ikke rigtigt, at det har været et almindeligt og til alle Tider ubetinget anerkendt Prin-cip, at man ikke havde Ret til at give skærpede Straffelove tilbagevir-kende Kraft. Vi møder dette Princip langt tilbage i Middelalderen. Den italienske Retsordning i det 16. Aarhundrede opstillede saaledes den Regel, at den for Tiltalte gunstigste Lov-givning burde bringes til Anvendelse. Og med Forbillede i de nordamerikanske Sta-ters Forfatninger opstillede den franske Er-klæring om Menneskerettighederne af 1789 Artikel VIII den Grundsætning, at Loven bør ikke opstille andre Straffebestemmelser end de strengt nødvendige, og at ingen kan straffes uden i Kraft af en Lov vedtaget og bekendtgjort før Forbrydelsens Udøvelse og anvendt overensstemmende med Lovens Forskrifter. Nægtes kan det heller ikke, at denne Retsgrundsætning gennem det 19. Aarhundrede yderligere er blevet hævdet af mange Retslærde baade i vort Land og andre Lande. Jeg skal lige nævne, at den er for-fægtet af vor store Retslærde Anders Sandøe Ørsted, der gjorde gældende, at Straffe-love ikke bør have tilbagevir-kende Kraft, men som i Konsekvens deraf ogsaa fast-holdt, at det, at Loven formildedes, heller ikke burde kunne paaberaabes af den, der overtraadte den ældre Lov og dermed til-sidesatte den ældre Lovs stærkere Trusel. Videre er det forfægtet af en Række Rets-lærde op til vore Dage, ligesom det har faaet Udtryk i flere Grundlove, bl. a. saa-ledes som nævnt her i Dag i den norske Grundlov.

At den nævnte Grundsætning saaledes med stor Kraft har været hævdet fra mange Sider, kan man ikke komme udenom, men dette er paa den anden Side ikke noget som helst afgørende Bevis for, at denne Grund-sætning er af en saadan Karakter, at den altid og under alle Forhold skal respekteres. Dens Hævdelse er kun Udtryk for, hvad der